

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. B.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2016, č.j.: OAM-147/ZA-ZA11-ZA05 - 2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť lze mít za prokázané, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt. Podle žalobce je i dána obava, že v případě návratu do vlasti bude reálně ohrožen na svém životě, a to s ohledem na nucený odvod do armády a následné riziko nasazení do bojových operací.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Žalobce se domnívá, že vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu v jeho domovské zemi nepolevuje na intenzitě, když jsou nadále hlášeny střety a přestřelky včetně mrtvých, a to jak mezi příslušníky vojenských jednotek, tak i mezi civilním obyvatelstvem. V této souvislosti žalobce upozornil na informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015. Žalobce odmítá zlehčování situace v západní části země, neboť v červenci 2015 došlo k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté právě na západě Ukrajiny. Žalobce je přesvědčen o tom, že návratem na Ukrajinu by byl ohrožen jeho život a to v důsledku přetrvávajícího ozbrojeného vnitrostátního konfliktu, když přinejmenším splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany § 14a zákona o azylu. Má za to, že žalovaný porušil § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky a obava z možného nástupu vojenské služby. Žalovaný se pak rovněž vyjádřil k žalobním námitkám a závěrem poukázal na zcela účelové načasování podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobce, který v České republice pobývá již od roku 2010, a to po většinu doby nelegálně. Žalobci bylo uděleno správní vyhoštění a žádost o mezinárodní ochranu podal až dne 17. 2. 2016, když se proti vyhoštění odvolal a to mu bylo zamítnuto. Žalovaný má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
3. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 10. 5. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
4. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 2. 2016; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 2. 2016; Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), září 2015 - Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině-aktualizace č. 3; Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině 16. srpna až 15. listopadu, ze dne 9. prosince 2015; Zprávu Freedom House - Svoboda ve světě 2016-Ukrajina ze dne 27. ledna 2016; Informaci MZV ČR ze dne 1. srpna 2014 č.j. 110105/2014; Informaci MZV ČR ze dne 21. května 2015 č.j. 98848/2015-LPTP; Informaci MZV ČR ze dne 9. října 2015 č.j. 115045/2015-LPTP; Infobanku ČTK: Ukrajinský parlament jmenoval Hrojsmana novým premiérem ze dne 14. 4. 2016; žalobou napadené rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 3. 6. 2016 č.j.: OAM-147/ZA-ZA11-ZA05-2016.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 17. 2. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 22. 2. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně uvedl, že je ukrajinské národnosti, hlásí se ke katolické křesťanské víře, nemá žádné politické přesvědčení, je svobodný, bezdětný a jeho zdravotní stav je dobrý. Jeho poslední bydliště ve vlasti je obec H. v Ivanofrankivské oblasti. Z vlasti vycestoval 6. 8. 2010, jel mikrobusem do Polska na polské vízum, střídavě žil v Polsku a České republice, kde navštěvoval své rodiče, kteří mají na území České republiky trvalý pobyt. V České republice pobývá od listopadu 2010. Neměl udělená víza ani povolení k pobytu v jiných státech a ani v minulosti nežádal o udělení mezinárodní ochrany. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu toho, že ve své vlasti má povolávací rozkaz, nechce zabíjet a nechce být zabit. Má strach se vrátit. Při pohovoru dne 22. 2. 2016 žalobce mimo jiné uvedl, že celý život žil ve vesnici H. v Ivanofrankivské oblasti se svými dvěma bratry v rodinném domě, který vlastnili jeho rodiče. Bratři stále žijí ve vesnici H., rodiče žijí v Praze na adrese P. na základě povolení k trvalému pobytu. Důvodem pro vycestování v roce 2010 byla jednak návštěva rodičů a jednak práce v Polsku, kde dělal různé brigády. Do vlasti se nechce vrátit, mají tam pro něj připravený povolávací rozkaz, nechce zabíjet, má strach. Vojenskou službu v minulosti nevykonával, protože byl v té době nemocný. Nebyl nikdy nijak politicky ani veřejně aktivní. Neměl ve vlasti žádné potíže se státními orgány.
7. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb.
8. Městský soud v Praze posoudil projednávanou věc takto:
9. Žalobce namítal především porušení ust. § 14a zákona o azylu, pojednávajícího o tzv. doplňkové ochraně.
10. *Podle § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
Podle § 14a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
11. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobce nedošlo k naplnění důvodu udělení doplňkové

ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. a), b) zákona o azylu. Zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 2 Azs 293/2017-26, kde se Nejvyšší správní soud zabýval jednak obecně situací na Ukrajině, jednak se vyjadřoval k obdobné námitce ohledně násilností na západě Ukrajiny: *„Stran bezpečnostní situace na Ukrajině odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, dle níž se konflikt geograficky ustálil ve východní části země (Doněcká a Luhanská oblast), nelze jej klasifikovat jako konflikt totální, a jeho intenzita nadto i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33). Ojedinelé incidenty v dalších oblastech, jež stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti, tento závěr relativizovat nemohou. V rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, nebo též v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž zaujal názor, že „samotné odmítání (výkonu vojenské služby) odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Ustáleně rovněž judikuje, že branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Namítá-li stěžovatel, že případný výkon vojenské služby s možným zapojením do bojových akcí by byl v rozporu s jeho náboženským vyznáním, odkazuje Nejvyšší správní soud opět na svou dřívější rozhodovací činnost, v níž upozornil na možnost institutu alternativní vojenské služby v ukrajinské armádě, která riziko bezprostřední účasti vojáka na bojových akcích minimalizuje (srov. usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34).“*

12. Co se pak týče žalobcovy obavy z výkonu vojenské služby, kterou vyjádřil při pohovoru před žalovaným dne 22. 2. 2016, tato obava sama o sobě nezakládá důvod udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá ze shora citované judikatury. Lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 34/2017-26: *„Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplývaly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti.“*
13. Ze zpráv obsažených ve správním spise i shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v Ivano-frankivské oblasti, kde žalobce bydlel před příchodem do České republiky, není naplněno reálné nebezpečí vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

14. K žalobcem zdůrazňované okolnosti týkající se násilností na západě Ukrajiny, jež se odehrály v červenci 2015, zdejší soud odkazuje rovněž na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016 č.j. 2 Azs 270/2016-29:

„Stěžovatelova výtká, že krajský soud nezohlednil násilnosti, k nimž došlo v červenci 2015 v západní části Ukrajiny, taktéž není namístě. ... [Š]lo o ojedinělé události, z nichž nelze usuzovat, že by se konflikt probíhající ve východní části Ukrajiny přesunul i na západ země. Sám stěžovatel ostatně nic takového netvrdí a kromě událostí z července 2015 jiné nezmiňuje. Nejvyšší správní soud tak za současného stavu nemá důvod revidovat svou judikaturu týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36).“

Zdejší soud se s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a nevidí důvodu, proč se od ní odchýlit. Soud tak ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou naplněny důvody udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu.

15. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky (žalobce ostatně žádný takový rozpor ani nenamítal). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
16. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze tedy dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je *„nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“*. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu nevyplývá a žádnou takovou skutečnost ostatně v žalobě neuvedl ani žalobce, který uváděl pouze obecná tvrzení o situaci na Ukrajině.
17. Zdejší soud pak rovněž odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 290/2017-23, kde Nejvyšší správní soud konstatuje, že se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině a kde se rovněž také vyjadřuje k otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby.
18. Pokud jde o namítané porušení § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jedná se pouze o obecné námitky. Soud proto pouze obecně uvádí, že žalovaný si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí, v adekvátním rozsahu zjistil rozhodný skutkový stav a vyvodil z něj odpovídající právní závěry. Tyto obecné námitky žalobce proto nejsou důvodné.
19. Při posouzení všech skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu). Žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu).

20. Městský soud v Praze vzhledem k uvedenému neshledal žádnou z námitek uvedených v žalobě důvodnou, a proto žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně